

ANNO DOMINI DCCCXXXIV.

FREDEGISUS

ABBAS MONASTERII SANCTI MARTINI TURONENSIS.

NOTITIA HISTORICA.

(Apud Fabricium, Biblioth. med. et inf. Latinitatis.)

Fredegis, sive Fredegisus, Caroli Magni et Ludovici Pii clarus ætate, a Theodulfo Aurelianensi lib. in Carminum celebratur his versibus 175, 176 :

Siet levita doceas Fredegis sociatus Ofulso,
Gnarus uterque artis, d-ctus uterque bene.

Ad quæ verba hæc notat Sirmundus : (a) Exstat Alcuini ad Fredegisum hunc libellus, (b) in quo propositis ab eo de SS. Trinitate quæstionibus respondet ; fuerat enim ipsius discipulus, ut et Ofulsus. Exstat Fredegisi quoque ipsius diaconi de Nihilo et Tenebris epistola nondum edita, cujus hoc est exordium : « Omnibus fidelibus et domini nostri serenissimi principis Caroli in sacro ejus palatio consistentibus, Fredegisus diaconus. Agitatam diutissime a quampluribus quæstionem de Nihilo, etc. »

(a) Tom. II Opera Sirmondi, pag. 1066. Et in Bibliotheca Patrum Lugdunensi, tom. XIV, pag. 6.

(b) Opera Alcuini, tom. CI Patrol., col. 57. Idem Fridugisus, ad quem Alcuini epistolam de tribus generibus Visionum edidit Dacherius.

A Abbatem postea fuisse monasterii Sancti Martini et cancellarium, ex variis Ludovici diplomatibus comprobatum est. »

Epistola hæc Fredegisi de Nihilo et Tenebris ad proceres palatii (c) qua probare contendit nihilum et tenebras esse aliquid, vulgata est a Baluzio, tom. I Miscellan., pag. 403, 408.

Epistola ad Agobardum intercidit : sed exstat Agobardi liber contra objectiones Fredegisi abbatis. sapius excusus inter Agobardi opera et tom. XIV Bibliothecæ Patrum editionis Lugdunensis, pag. 275 280. Tractatque de variis incommodis locutionibus quæ obijciuntur vel defendendæ suscipiuntur ulro citroque.

(c) Hilduinum, sacri palatii antistitem, Walam abbatem, etc. Ad eosdem proceres, Agobardi epistola tom. XIV Bibliothecæ Patrum Lugdunensis, pag. 280.

FREDEGISI

EPISTOLA DE NIHILO ET TENEBRIS

AD PROCERES PALATII.

(Baluz., Miscell. sac.)

Omnibus fidelibus et domni nostri serenissimi principis Caroli in sacro ejus palatio consistentibus Fredegisus diaconus.

Agitatam diutissime a quampluribus quæstionem de nihilo, quam indiscussam inexaminatamque veluti impossibilem ad explicandum reliquerunt, mecum sedulo volvens, atque pertractans, tandem visum mihi fuit aggredi ; eamque nodis vehementibus, quibus videbatur implicata, disruptis absolvi atque enodavi, deterosoque nubilo in lucem restitui ; memoriæ quoque posteritatis cunctis in futurum sæculis mandandam prævidi. Quæstio autem hujusmodi est, nihilne aliquid sit, an non. Si quis responderit, Videtur mihi nihil esse, ipsa ejus quam putat negatio compellit eum fateri aliquid esse nihil dum dicit, Videtur mihi nihil esse. Quod tale est quasi dicat, Videtur mihi nihil quiddam esse. Quod si aliquid esse videtur ut non sit quodam modo

B videri non potest. Quocirca relinquitur ut aliquid esse videatur. Si vero hujusmodi fiat responsio, Videtur mihi nihil nec aliquid esse, huic responsioni obvianum est, primum ratione, in quantum hominis ratio patitur, deinde auctoritate, non qualibet, sed ratione duntaxat, quæ sola auctoritas est, solaque immobilem obtinet firmitatem. Agamus itaque ratione. Omne itaque nomen finitum aliquid significat, ut homo, lapis, lignum. Hæc enim ubi dicta fuerint, simul res quas fuerint significant intelligentis. Quippe hominis nomen præter differentiam aliquam positum universalitatem hominum designat. Lapis et lignum suam similiter generalitatem complectuntur. Igitur nihil ad id quod significat refertur. Ex hoc etiam probatur non posse aliquid non esse. Item aliud. Omnis significatio est quod est. Nihil autem aliquid significat. Igitur nihil ejus significatio est quid est, id est, rei existentis. Quoniam

vero ad demonstrandum quod non solum aliquid sit A nihil, sed etiam magnum quiddam, paucis actum est ratione, cum tamen possint huiusmodi exempla innumera proferri in medium, ad divinam auctoritatem recurrere libet, quæ est rationis munimen et stabile firmamentum. Siquidem universa Ecclesia divinitus erudita, quæ e Christi latere orta, sacratissimæ carnis ejus pabulo pretiosique sanguinis poculo educata, ab ipsis cunabilis secretorum mysteriis instituta, inconcussa fide tenere constitetur divinam potentiam operatam esse ex nihilo terram, aquam, aera, et ignem, lucem quoque, et angelos, atque animam hominis. Erigenda est igitur ad tanti culminis auctoritatem mentis acies, quæ nulla ratione cassari, nullis argumentis refelli, nullis potest viribus impugnari. Hæc enim est quæ prædicala B ea quæ inter creaturas prima (*Sic in ms.*) prima ac præcipua sunt æstimandum non est. Quippe cum unum horum quæ ex eo genita sunt æstimari sicut est æstimari non possit. Quis enim elementorum naturam ex asse metitus est? Quis enim lucis nomine aut angelicæ (naturæ) velamine substantiam ac naturam complexus? Si ergo hæc quæ proposui humana ratione comprehendere nequivimus, quomodo obtinebimus quantum qualeve sit illud unde originem genusque ducunt. Poteram autem et alia quamplura subjicere. Sed docibilibus quorumque pectoribus satis his insinuatam credimus.

DE TENEBRIS, AN SINT.

Quoniam his breviter dictis commode finem imposui, mox ad ea expedienda intentionem retuli quæ curiosis lectoribus non immerito videbantur digna esse quæsitu. Est quidem quorundam opinio, non esse tenebras, et ut sint impossibile esse. Quæ quam facile refelli possit sacræ Scripturæ auctoritate prolata in medium, prudens lector agnoscat. Itaque quid libri Genesis historia inde sentiat videamus. Sic enim inquit: *Et tenebræ erant super faciem abyssi (Gen. 1)*. Quæ si non erant, qua consequentia dicitur quia erant? Qui dicit tenebras esse, rem constituendo ponit. Qui autem non esse, rem negando tollit. Sicut cum dicimus, Homo est, rem id est hominem constituimus. Cum dicimus, Homo non est, rem negando id est hominem tollimus. Nam verbum substantiæ hoc habet in natura ut cuiusque subjectum fuerit junctum sine negatione, ejusdem declarat substantiam. Igitur in eo quod dictum est *Tenebræ erant super faciem abyssi*, res constituta est, quam ab esse nulla negatio separat aut dividit. Item *tenebræ* subjectum est *erant* declarativum. Declarat enim prædicando tenebras quodam modo esse. Ecce invicta auctoritas ratione comitata, ratio quoque auctoritatem confessa, unum idemque prædicant, scilicet tenebras esse. Sed cum ista exempli causa posita ad demonstrandum quæ præposuimus sufficiant, tamen ut nulla contradicendi occasio æmulis relinquatur, faciamus palam, pauca divina testimonia aggregantes e pluribus, quorum

perculsi formidine ineptissimas ulterius voces adversus ea jaculari non audeant. Siquidem Dominus cum pro afflictione populi Israel plagis severioribus castigaret Egyptum, tenebris eam involvit adeo spissis ut palpari quirent, et non solum obtutibus hominum visum adimentibus, sed etiam pro sui crassitudine manu tactui subjacerent. Quidquid enim tangi palparique potest, esse necesse est. Quidquid esse necesse est, non esse impossibile est: ac per hoc tenebras non esse impossibile est, quia esse necesse est quod ex eo quod est palpabile probatum est. Illud quoque præterendum non est, quod cum omnium dominus inter lucem et tenebras divisionem faceret, lucem appellavit diem, et tenebras noctem. Si enim diei nomen significat aliquid, noctis nomen non potest aliquid non significare. Dies autem lucem significat. Lux vero magnum aliquid est. Quid ergo tenebræ, nihilne significativæ sunt, cum eis vocabulum noctis ab eodem conditore impressum est, qui luce appellationem diei imposuit, cassandaque est divina auctoritas? Nullo modo. Nam cælum et terram facilius est transire quam auctoritatem divinam a suo statu permutari. Conditor etenim rebus quas condidit nomina impressit, ut suo quæque nomine res dicta agnita foret. Neque rem quamlibet absque vocabulo formavit, nec vocabulum aliquid statuit nisi cui statueretur existeret. Quod si foret, omnimodis videretur superfluum, quod Deum fecisse nefas est dici. Si autem nefas est dici Deum aliquid statuisse superfluum, nomen quod C Deus imposuit tenebris nullo modo videri potest superfluum. Quod si non est superfluum, est secundum modum. Si vero secundum modum, et necessaria, quia eo ad dignoscendam rem opus erat quæ per id significatur. Constat itaque Deum secundum modum res constituisse et nomina quæ sibi ad invicem sunt necessaria. Sanctus quoque David propheta Spiritu plenus, sciens tenebras non inane quiddam et ventosum sonare, evidenter expressit quia quiddam sunt. Ait ergo: *Misit tenebras (Psal. civ)*. Si non sunt, quomodo mittuntur? Quod autem mitti potest, et illo mitti potest ubi non est. Quod vero non est, mitti quolibet non potest, quia nusquam est. Igitur misse dicuntur tenebræ, quia erant. Item illud: *Posuit tenebras latibulum suum (Psal. xvii)*. Quod scilicet erat posuit, et quodam modo posuit tenebras quæ erant, latibulum suum poneret. Item illud: *Sicut tenebræ ejus (Psal. cxxxviii)*. Ubi ostenditur quia in possessione sunt, ac per hoc esse manifestantur. Nam omne quod possidetur est. Tenebræ autem in possessione sunt. Igitur sunt. Sed cum ista talia ac tanta sufficiant, et arcem tutissimam contra omnia impugnementa teneant, unde levi repulsa tela in suos jaculatores retorquere possunt, ex evangelica tamen firmitate quædam poscenda sunt. Ponamus igitur ipsius Salvatoris verba: *Fili, inquit, regni ejicientur in tenebras exteriores (Matth. viii)*. Attendendum est autem quod tenebras exteriores nominat. *Extra enim*

unde *exterius* derivatum est, locum significat. Quapropter cum dicit *exteriores tenebras*, locales esse demonstrat. Nam non essent exteriores, nisi essent et interiores. Quidquid autem est, id in loco sit necesse est. Quod vero non est, hoc nusquam est. Igitur exteriores tenebrae non solum sunt, sed etiam locales sunt. In passione quoque Domini evangelista tenebras esse factas commemorat ab hora diei sexta usque ad horam nonam. Quae cum factae sint, quomodo non esse dicuntur? Quod factum est, effici non potest ut factum non fuerit. Quod vero semper non est, nec nunquam fuit, id nunquam est. Tenebrae autem factae sunt. Quare non ut sint effici non potest. Item in Evangelio: *Si lumen quod in te est, ipsae tenebrae quantae erunt* (*Matth. vi*; *Luc. xi*). Neminem dubitare credo (quin) quantitas corpori-

bus attributa sit quae [quia] cuncta per quantitatem distribuuntur. Et quantitas quidem secundum accedens est corporibus. Accidentia vero aut in subjecto sunt, aut de subjecto praedicantur. Per hoc ergo quod dicitur *ipsae tenebrae quantae erunt*, quantitas in subjecto monstratur. Unde probabile colligitur tenebras non solum esse, sed etiam corporales esse. Itaque haec pauca ratione simul et auctoritate congesta vestrae magnitudini atque prudentiae scribere curavi, ut eis fixe immobiliterque haerentes, nulla falsa opinione illecti, a veritatis tramite declinare possitis, sed si forte a quocunque aliquid prolatum fuerit ab hac nostra ratione dissentiens, ad hanc velut ad regulam recurrentes, ex ejus sententiis stultas machinationes dejicere valeatis.

Explicit de tenebris.

ANNO DOMINI DCCCXXXIV.

HAIMINIUS

MONACHUS SANCTI VEDASTI ATREBATENSIS.

NOTITIA HISTORICA.

Haiminius monachus S. Vedasti Atrebatensis ord. S. Benedicti, Alcuini discipulus. cujus Miracula sancti Vedasti episcopi Atrebatensis et Cameracensis, defuncti circa annum 540, et sermo in sancti Vedasti natali 6 Februarii de undecim parvulis, meritis ejus sanatis, exstant in Actis sanctorum, tom. I Februarii, pag. 801 et seq.

HAIMINI

SERMO IN NATALI SANCTI VEDASTI,

De XI parvulis meritis ejus sanatis.

(Bolland., Act. SS. Febr.)

1. Excitentur, obsecro, filii lucis, corda vestra pro collatis beneficiis ad divina praeconia. Erumpat, quae, in vocem, quod jam ardet in mente; ut, quos fides illustrat, confessio pura confirmet. Praesto est igitur materia laudis, in promptu est causa jubilationis. Oculis cernitur, manu tenetur, utilitate sentitur: testimonium reddunt, qui fallere nesciunt. Jam sunt deserti qui necdum perfecte didicere loqui. *Ex ore*, inquit Psalmista, *infantium et lactentium perfecisti laudem* (*Psal. viii*, 3). Omnium idem Dominus dives in omnes, qui invocant illum, *linguas infantium facit esse disertas* (*Sap. x*, 21). Docent fide, etsi nondum possunt sermone: imo Christus per illos docet, quibus tantam gratiam praebet. Ipse enim interius illuminat, qui foris per miracula coruscet. Mira fiunt omnimodis et stupenda, et quorariora, eo sunt amplius praedicanda. Prisca re-

deunt, antiqua recurrunt, frequenter audita patent: quae namque in sacris paginis legimus, oculis repetita videmus. Caecus a nativitate videt. Operatur enim Christus in Ecclesia quod jam olim gessit in Synagoga (*Joan. ix*): illum siquidem et corde illuminavit et corpore; hunc quia renatus erat, illuminavit in corpore, ut fidem torpentium resuscitaret in mente. Nostis plane, qui adfuestis, quae hodierna die Dominus Jesus per merita servi sui, beati Patris nostri Vedasti, opera fecit; imo imperfecta supplevit. Duos scilicet aegrotos sanavit, uni lumen oculorum dedit, non reddidit: alteri quia claudus erat, grassum restituit.

2. Mira dicturus sum, quod omnes mecum pariter nostis. Ipse Pater noster Vedastus sacer adhuc praebet e tumultu quod vivens in carne operatus est in mundo. Et praecclarus senator, de caelesti curia